

Приликом историјског боравка у Кини, председник Тадић је изјавио да је нова геополитичка ситуација допринела да се Србија окрене и захукталом цину Кини, као и пре тога Русији. Главни стуб наше политике „Европа нема алтернативу“ полако добија друштво. Сада смо дошли до броја четири, а сигурно ће их ускоро бити и више с обзиром у каквом нам је стању грађевина звана Србија. Претпостављам да су следећи стуб несврстани, а потом, на крају, темељни (како то захтева ЕУ) сарадња са свим суседима, поготово са Косовом. Но, да ли Тадић и његови саветници нову геополитичку ситуацију у свету виде баш тако? Пре бих рекао да овакав обрт није никакво тотално отрежњење или закаснело признање реалности, већ једна од последњих шанси које садашњи гарнитура види за опстанак на власти.

Преглед историје наших односа са свим земљама осим „Европа нема алтернативу“, у последњих десетак година био би тужна прича о заблудама (намерним) и одлукама руководећих људи Србије који су, наводно, требали да нас извлаче из погубних Милошевићевих времена. Отворено игнорисање и велике медијске кампање против сваког вида сарадње са овим земљама имали су функцију да обичне, слабо информисане грађане Србије (медијски мрак) убеди да смо заиста на једино исправном путу евро-атланских интеграција ка светлијој будућности. Судећи по резултатима свих избора, увек им је и успевало да то остваре, осим последњег пута када су Палма и Дачић напрасно пресвукли дрес и преокренули предизборне жеље грађана.

Освешћивање је почело неувијеним изјавама многих западних лидера о будућности Косова и реалном времену уласка Србије у ЕУ. Немачки амбасадор Цобел (а добро се зна ко је Немачка у ЕУ) јавно и јасно је то дефинисао за период после 2020, вероватно не пре 2024. године. Потпуно отрежњење стигло је када су из ЕУ јасно ставили до знања да садашњу власт која има алтернативу, после свих погубних резултата које до сада има не желе да до у бескрај подржавају.

Како се садашња нова геополитичка ситуација назире годинама уназад, а сигурно јасно мења од маја прошле године и првог смита БРИК-а, рекао бих да је нужда због опстанка на власти, а поготову полагања свих врста рачуна по силаску с ње, натерала чак и Млађана Динкића да се „прилагоди“ новој геополитици и одрекне фразе свих његових

Нова геополитика или нужда?

Пише: Милан Пурић
уторак, 25 август 2009 15:00

фраза „Европа нема алтернативу“. Чак и министар Ђелић заклето еуфорични евро оптимиста задужен за европске интеграције, све чешће се виђа у тако далеком, а сада нама блиским земљама попут Кине.

Пребацивање групе владајућих политичара на резервне положаје почело је констатацијама о Русији и њеној новој улози у свету, а поготово у Србији. Прво политичка сарадња око КиМ, па привредна у области енергената (НИС) и на крају финансијска у виду кредита-инфузије за одлагање са суочавањем о финансијској истини о Србији, постали су обавезна вест на свим европским медијима у Србији, а зна се ко на њима има приступ. Потом су несврстани постали не само важан политички фактор у борби за КиМ, већ и потенцијално моћно тржиште и економски партнер за проналажење капитала тако потребног за опстанак на власти. Кина је само најновији хит (нису оргинални, сетите се Милошевићеве историјске посете Кини 1997). Препоручио бих трагачима за благом (свежим било дугорочним било краткорочним кредитима) да већ сада стану у ред и посебну пажњу обрате на Бразил који ће за неку годину постати велики међународни финансијер.

Не руши владајућу коалицију никаква опозиција, без обзира каквим аргументима располаже. Власт се урушава јер нема новац. А они због тога јуре за њим, јер им је интерес над свим интересима опстанак на власти и било какво задуживење будућих генерација мала је цена коју лако могу (они, а наши потомци?) платити. Само недостатак новца за минимално деловање у држави, а поготово за стварање виртуалних „Потемкинових села“ представља реалну опсност од изласка грађана на улице, као јединог начина скидања са грбаче оних што себе називају „од народа добијено поверење“ за вођење у светлију будућност. У ствари, неколико интересних група достојних наследника Распућина (Дел Бој није више у моди јер је са запада) изгубивши и оно мало морала који је постојао код неких од њих, панично покушава да нам наметне визију нове светле будућности, јер о скоријој прошлости не би волели да се прича, а поготову да се испитује. Игра на заборавност Срба овога пута, имајући у виду стање стомака већине Срба, нема наду на успех.